

Suốt 4 tuần qua, nằm trên giường bệnh, tôi vẫn nhận đều đẽ tin tức liên quan đến tập thể Việt Nam hiện đang sống tại các trại tỵ nạn ở Đông Nam Á, qua báo chí Việt.

Bên cạnh tin tức tràn đầy tình người, đem lại lẽ sống cho cả ngàn tỵ nạn đang lâm vào tình trạng vô vọng ở Phi Luật Tân, chúng ta vẫn còn phải đau buồn nhìn nhận hoàn cảnh thống khổ vô biên của đồng bào ta hiện ở các trại tỵ nạn Thái Lan. Những hành động liều lĩnh cuối cùng như tự sát lại còn bị một số người đã an cư ở Mỹ lên án là hành động không được chấp nhận bởi luật pháp Mỹ vì là bạo động (violence). Sao họ không thử đặt họ vào địa vị những người sắp bị giải giao về với chế độ vô nhân cộng sản? Có hành động nào khác hơn để chứng minh lý tưởng “Tự do hay chết” của những người di tản Tự Do?

Tôi viết cho Ban Phụ Trách ít hàng này vì tôi nhớ tới một đoạn dài đã được viết ngay trên trang đầu của Lá Thư số 65 như sau: “Nhìn lại sinh hoạt của AHCC năm vừa rồi, chúng ta cũng phải lấy làm憾 diện về hoạt động của tập thể công chánh của chúng ta, một tập thể có trên 700 người ở rải rác khắp năm châu, gồm toàn giới trí thức, chuyên viên, hoạt động 20 năm qua ở hải ngoại v.v....

Trên thực tế, những thành quả của chúng ta đạt được nằm trong lãnh vực mưu sinh, vì nghề nghiệp và kinh nghiệm của chúng ta thích hợp với môi trường mới. Tiếp theo là thành quả tương đối khả quan trong việc dùi dắt con cháu trên đường học vấn nơi quốc gia tạm dung.

Ngoài ra, chúng ta đã làm được những gì cho tập thể Công Chánh nói riêng, cho cộng đồng Việt Nam nói chung? Trong phạm vi tập thể Công Chánh hải ngoại, chúng ta đã

Bầu ơi thương lấy bí cùng

TRƯƠNG ĐÌNH HUÂN

giúp đỡ nhau trong vấn đề thi cử, tìm việc làm. Đối với Ái Hữu còn kẹt tại quê nhà, tôi nhớ đã có một thời gian vào đầu thập kỷ 80, việc trợ giúp các Ái Hữu đó đã được đặt thành một vấn đề thường xuyên. Một bài của Ái Hữu PDT đề nghị nếu mỗi chúng ta chỉ cần đóng 5 đô la mỗi tháng thì việc giúp đỡ sẽ rất tốt đẹp. Tôi nhớ đã ủng hộ lời đề nghị này, và đã đóng góp liên tục 4, 5 năm. Công việc hình như không tiến triển, vì thiếu kế hoạch, hoặc chỉ gởi trợ cấp khi nhận được thư yêu cầu.... Dù sao thì chúng ta đã làm được một việc hay – đáng憾 diện – và nay có phái là lúc nên kiểm kê, tái sắp xếp để tiếp tục công việc đó hay không? Nhìn hình ảnh xác xơ của một số lớn bạn bè còn kẹt lại, do Ái Hữu Bánh chụp trong dịp thăm quê hương, chắc hẳn chúng ta đồng ý với nhận xét ngắn ngủi nhưng rất rõ ràng của Ái Hữu Bánh là “Sự giúp đỡ quý Anh tại quê nhà thấy rất là cần thiết”. Đoạn tiếp theo cho thấy là chúng ta cần chấn chỉnh lại “quỹ cứu trợ” này, tách riêng khỏi quỹ Lá Thư Ái Hữu. Tôi ước mong sẽ có một số Ái Hữu tình nguyện tiếp tục làm công việc trên, như Ái Hữu Bánh đã kêu gọi - Ban Phụ Trách Lá Thư có thể là trạm liên lạc về mọi ý kiến liên hệ đến quỹ cứu trợ.

Sau hết, đối với Cộng Đồng Việt

Nam Hải Ngoại, ngoại trừ những hoạt động lẻ tẻ (như trường hợp AH BĐHợp), tập thể chúng ta đã đứng gần như riêng biệt, có lẽ vì thiếu tư cách pháp nhân của một tổ chức như một số hội đoàn, như Hội Quốc Tế Y Sĩ Việt Nam Tự Do mà bản Thông Cáo Chung ngày 30-7-95 được đăng trên Lá Thư AHCC số 66, tháng 9-95. Dù sao tôi nghĩ rằng Lá Thư Ái Hữu có thể được sử dụng như một phương tiện hữu hiệu hơn là một bản văn thành lập Hội, nếu chúng ta dùng đúng ý nghĩa đã ghi “Lá Thư là mối tương quan tình cảm và là mối dây liên lạc giữa Anh Chị Em...”.

Tôi xin đính kèm thư này lời kêu gọi Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn nên biểu tình, tuyệt thực trước Tòa Lãnh Sự Thái Lan, đồng thời tẩy chay các loại hàng Thái Lan để bày tỏ tình yêu thương đồng bào chúng ta đang bị đày đọa, bạo hành tại Thái Lan. Cho đến nay đã có trên trăm người tự sát.

Lời kêu gọi nhắc nhở khá nhiều tội ác do chính phủ Thái Lan đồng lõa với hải tặc tàn sát thuyền nhân. Anh em chúng ta không thể quên được cái chết tức tưởi của gia đình Ái Hữu NXP, TNT, VND, v.v... trong vịnh Thái Lan.

Do đó, với tư cách là một đoàn viên già trong tập thể trên 700 người, gồm toàn giới trí thức, chuyên viên,

tôi thiết tha kêu gọi quý Ái Hữu đáp ứng lời kêu gọi tẩy chay các loại hàng Thái Lan (tất cả những món hàng mang dấu ấn Product of Thailand, không riêng gì gạo vì trong hai tuần qua, khi tiếp xúc với người biểu tình, họ đã cho đổi bao gạo, không còn chữ Product of Thailand nữa).

Tôi biết là họ sẽ vẫn tiếp tục cưỡng bức thuyền nhân hồi hương, họ sẽ vẫn dùng bạo lực, nhưng quý Ái Hữu nên nghĩ đến ảnh hưởng rất đáng kể nếu cộng đồng Việt Nam nhất quyết tẩy chay dài dài, ít nhất thì về phương diện tinh thần, chúng ta sẽ làm được một việc dễ mà có thể tự hánh diện khi so sánh với các cộng đồng bạn.

Trên 700 chủ gia đình lớn, ảnh hưởng trên chục ngàn khẩu phần tiêu thụ, còn có thể ảnh hưởng thêm qua bạn bè ngoài tập thể, tôi nghĩ chúng ta không nên chần chừ nữa.

Chắc có bạn sẽ nói rằng, viết thì dễ mà làm thì khó lắm, vì nói làm sao cho “nội tướng” chịu bỏ gạo Thái Lan, mắm Thái Lan, đồ hộp chay Thái Lan v.v...

Tôi cũng đồng ý với Ái Hữu PDT là tu thân chưa xong thì đừng nghĩ tới tề gia, nhưng ai cầm mình thử xem sao. Riêng tôi thì đã thử và thành công như sau:

Tôi đã đưa trình “nội tướng” mấy tờ kêu gọi tẩy chay. Tôi có nhắc sơ qua về các Ái Hữu đã bất hạnh phải tuẫn tiết.

Tôi còn nói: “Từ 75 đến 79, mình đâu có ăn gạo và nước mắm Thái Lan, mà anh vẫn phây phây ngày đi làm thợ, tối đi học, các con thì lớn như thổi, vậy tại sao bây giờ lại phải ăn gạo Thái, chấm nước mắm Thái?”

Nội tướng tôi đã chấp thuận ý kiến trên, và tôi tự cảm thấy mình “trí thức” thêm một chút.

Nghe nói là có đi chợ mới thấy ảnh hưởng của phong trào này đã được phát động và hưởng ứng mạnh mẽ. Đây cũng là một dịp hiếm có để quý Ái Hữu thử xem mức độ tề gia của mình tới đâu, vì vấn đề quả thật là khó, liên hệ trực tiếp đến chuyện ăn uống hàng ngày, xem thì giản dị mà thật là phức tạp.

Riêng tôi, sau 40 năm hương lửa mặn nồng, tôi nghĩ đã thành công phần nào trong vấn đề “tề gia”, vì đã áp dụng chính sách Mỹ ngay từ hồi còn ở Việt Nam, tức lấy nhu thắng cương (vì ở Mỹ, nếu cương khi tề gia thì có châu lèn xe cảnh sát, khi bả kêu “nai oăn oăn”!).

Trích báo Việt Nam tại Orange County

– Chánh phủ và dân tộc Thái Lan đã làm giàu trong cuộc chiến tranh Việt Nam từ năm 1965 đến năm 1975, họ thâu vào 50 tỷ mỹ kim. Sau năm 1975, Thái Lan cấu kết với cộng sản Việt Nam để làm giàu trên sự thống khổ của quần chúng Việt Nam.

– Từ năm 1990 đến năm 1993, Thái Lan nhận của

Mừng Thất Tuần Bạn Bửu Hiệp (23-10-96)

*Nhân sinh thất thập cổ lai hi
Bạn tuổi bảy mươi, ít kẻ bì.
Con cháu đông vui, niềm hiếu thảo
Nếp nhà đón hậu, nét từ bi.*

*Bà con nội ngoại đều thương mến,
Bạn hữu gần xa cũng nể vì
Ba chục năm thêm, tròn bách tuế
Chúc Bạn ráng lên hết nhiệm kỳ.*

TRẦN SĨ HUÂN

Cám Ơn Bạn Huân Mừng Tuổi

*Cám ơn Anh Bạn chúc tuổi tôi
Mừng bạn sáu lăm cũng đến rồi
Mới thoáng ngày nào ôm sách đó
Mà nay tóc bạc lai da mồi
Cho hay thời điểm qua nhanh thật
Tuổi đời chồng chất tháng ngày trôi
Giang sơn gấm vóc còn nguyên đó
Mình hãy chung vui hưởng tuổi trôi.*

BỬU HIỆP 28/10/96

Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc 15 triệu mỹ kim để diệt trừ hải tặc nhưng họ đã không làm, càng gây thêm tội ác trên vịnh Thái Lan với hàng chục ngàn phụ nữ Việt Nam bị cưỡng hiếp và bị bắt giam vào những nhà chứa điểm tại Bangkok.

– Hải quân và Cảnh sát Thái Lan chính là thủ phạm hải tặc trên vịnh Thái Lan từ năm 1975 tới nay.

– Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc là tòng phạm trong âm mưu đẩy thuyền nhân về lại nhà tù khổng lồ Việt Nam.

– Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn nên biểu tình, tuyệt thực trước tòa Lãnh Sự Thái Lan đồng thời tẩy chay các loại hàng Thái Lan để bày tỏ tình yêu thương đồng bào chúng ta đang bị áp bức tại Thái Lan, và đòi hỏi nhà cầm quyền Thái Lan phải thay đổi thái độ với các thuyền nhân Việt Nam.